

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1867-07-10)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1867-07-10)", i *Julius Lange - breve fra hans ungdom*, Nordiske, s. 156. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252486-000-shoot-L0022524860000026.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Julius Lange - breve fra hans ungdom

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

10de Juli.

Tænk Dig, Luxembourg og Versailles har jeg endnu slet ikke set. Resten af min Tid tror jeg, at jeg udelukkende vil bruge til fransk Kunst, som efter det, jeg — løselig — har set af den i Louvre og tildels paa Udstillingen, begynder at interessere mig overmaade. Géricaults Radeau de la Méduse — som jeg næsten kun har set i Forbigaaende; thi hidtil er min Vej i Louvre, naar jeg ikke har været hos Antikerne eller Michelangelo, altid gaaet lige ind til de gamle Malere — det er dog et kolossalt Billede, navnlig i aandelig Forstand. Proudhon interesserer mig ogsaa meget.

Paa Théâtre français har jeg set Hernani. Jeg véd ikke, om Du kjender M. Delaunay, som spillede Titelrollen. Stykket og hans Spil, som var dets forskrækkelig tro Fortolker, var mig inderlig modbydeligt; jeg kunde til Slutning uden Samvittighedsnag have spyttet ham i Ansigtet. Bressant spillede Carl V — glimrende i mine Tanker, skjønt hist og her lidt prosaisk, synes mig. —

s. 157Der laa i Julius Langes Natur den fineste Hensyntagen, en Delikatesse, en Sky for at saare, som var ganske ualmindelig, forenet som den var med et Hang til at opmuntre den anden Part ved at give ham et lysere og lettere eller dog forstandigere Syn paa Vanskeligheder, hvori han var stedt. Han stillede sin bredere Naturs sunde Magelighed mod Lidenskabeligheden, der tog Alting kolerisk eller tragisk, og forsøgte at vejlede ved sit klare Syn, der ikke var den Erfarnes eller Verdenskloges, men den aandelig Udvikledes og Overlegnes rolige Betragtning af forviklede Forhold. I Breve fra Paris, som ikke egner sig til Gjengivelse, træder disse Egenskaber frem; han anslog overfor den yngre Ven «en gammel Onkels» velvillige Tone og saa i personlige Spørgsmaal skarpere end han. Til Gjengjæld havde han vanskeligt ved at se fordomsfrit og uhildet paa moderne Udslag af den fransk-nationale Kunst. Han manglede al Sans for Hugo's Lyrik og følte en ægte germansk Uvilje mod saa god en Skuespilkunst som Delaunay's.